

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 80/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt III Ko 770/18.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrazy prawa materialnego, tj. - art. 8 ust. 1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w zw. z art. 361 § 2 k.c. poprzez nieuwzględnienie zasady <i>lucrum cessans</i> i przyjęcie, że ojciec Wnioskodawców tj.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

J. S. (1) nie poniósł w tym zakresie szkody, podczas gdy prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocena Sądu I instancji powinna prowadzić do wniosku zgoła odmiennego, iż mój Mandant na skutek aresztowania go, a następnie skazania i w konsekwencji uznania go za wroga Polski Ludowej utracił możliwość uzyskiwania wysokich zarobków w Zakładach (...), gdzie pracował przed aresztowaniem, a po opuszczeniu zakładu został zmuszony do pracy na dużo gorszym stanowisku w zakładzie pracy poniżej jego kwalifikacji i z dużo niższą pensją, z którego i tak na skutek interwencji SB został zwolniony. Następnie, co pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowo-skutkowym, został zmuszony do wyjazdu z Polski w celu poszukiwania pracy;

- art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec

osób
represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego
bytu Państwa
Polskiego w zw. z
art. 445 § 1 k.c.
poprzez uznanie, że
orzeczona na rzecz
Wnioskodawców
kwota po 40.127,52
zł tytułem
zadośćuczynienia za
krzywdę wynikłą z
pozbawienia
wolności w
wymiarze 6 miesięcy
przy oczywistej
niesłuszności
pozbawienia
wolności jest
adekwatna do
rozmiaru krzywd i
cierpień fizycznych
oraz moralnych,
jakich doznał J. S.
(1), podczas gdy
całokształt sprawy i
wyjątkowo
antyhumanitarne
środki, jakie
zastosowano wobec
niego, powinny
prowadzić do
wniosku, że żądana
we wniosku kwota
zadośćuczynienia
70.000 zł na
każdego z
Wnioskodawców nie
jawi się jako
wygórowana i jest
adekwatna zgodnie
z dyspozycjami
przepisu art. 445§1
kc;

- art. 13 w/w Ustawy
z dnia 23 lutego
1991 roku w zw. z

§11 ust. 6 § 15 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku poprzez zasądzenie kosztów ustanowienia pełnomocnika w sprawie przez wnioskodawcę na poziomie stawki minimalnej, podczas gdy zgłoszono wnioski na poziomie wyższej stawki, co mając na uwadze czas i zaangażowanie w sprawę pełnomocnika było całkowicie uzasadnione, albowiem ustanowiony z wyboru pełnomocnik musiał zmierzyć się z obszernym materiałem dowodowym - także archiwalnym, a minimalna stawka określona w rozporządzeniu na poziomie 240 zł nawet przy maksymalnym ujęciu powoduje, że wynagrodzenie adwokata nie sposób uznać za odpowiadające nakładowi jego pracy.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny	
<p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut obrazy art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w zw. z art. 361 § 2 k.c. poprzez brak zasądzenia na rzecz wnioskodawców utraconych przez J. S. (1) możliwości uzyskiwania wyższych zarobków w Zakładach (...), jak również kwot związanych z koniecznością wyjazdu z Polski. Stosownie bowiem do treści pierwszego z wymienionych wyżej przepisów wnioskodawcy należy się odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wydania lub wykonania orzeczenia albo decyzji o internowaniu.</p> <p>Zasądzenie</p>	

odszkodowania dochodzonego w oparciu o ustawę lutową warunkowane jest zatem udowodnieniem związku zachodzącego pomiędzy wykazywaną szkodą lub krzywdą a wydaniem i wykonaniem orzeczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 listopada 2022 r., II AKa 232/22). Ustawa lutowa przewiduje przyznawanie odszkodowań i zadośćuczynień za skutki wydanych orzeczeń, a nie za skutki prowadzenia działalności opozycyjnej. Wśród osób represjonowanych w latach komunizmu były takie, które przed sądem ani kolegium nigdy nie stanęły, natomiast wyrzucano je za poglądy lub działalność opozycyjną z pracy, ze studiów, pozbawiano stanowisk i możliwości awansowania, zakazywano wyjazdu za granicę, wzywano na przesłuchania i prześladowano

w różny sposób. Żadnej z tak represjonowanych osób ustawodawca nie przyznał prawa do odszkodowania i zadośćuczynienia za owe represje. Przysługuje ono tylko za skutki prowadzonych postępowań karnych i wykroczeniowych oraz za pozbawienie wolności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 września 2022 r., sygn. akt II AKa 151/22). Wreszcie za „wynikłe z wydania lub wykonania wyroku” można uznać wyłącznie te następstwa, które stanowiły bezpośrednią konsekwencję tych okoliczności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2021 r., IV KK 376/21). Innymi słowy, szkoda wynikająca z wydania i wykonania wyroku, ograniczona jest do normalnych następstw i skutków bezpośrednio wynikających z tych faktów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., IV KK 275/14, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2013 r.,

IV KK 292/12 czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2012 r., IV KK 212/12).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że wbrew wywodom apelacji, nie sposób dopatrzeć się wskazanego wyżej bezpośredniego i adekwatnego związku pomiędzy wydaniem i wykonaniem wobec wnioskodawcy wyroku Wojewódzkiego Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 1982 r., sygn. akt II K 194/82, a szkodą polegającą na utracie możliwości uzyskania wyższych zarobków w Zakładach (...). Oczywiście odszkodowanie oparte na treści art. 8 ust. 1 wymienionej wyżej ustawy obejmować może również utracone korzyści w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. Muszą one jednak, tak jak i bezpośrednia szkoda, pozostawać w bezpośrednim i adekwatnym związku przyczynowym z

wydaniem lub wykonaniem wyroku. Takiego zaś związku w rozważanym tutaj zakresie dopatrzeć się nie sposób. Również skarżący, ani na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym, ani też w apelacji, nie przedstawił takich okoliczności, w świetle których zasadne byłoby uznanie, że właśnie w związku z wydaniem i wykonaniem wyroku z dnia 21 października 1982 r. wnioskodawca utracił możliwość uzyskania wyższych zarobków w Zakładach (...). Należy bowiem zwrócić uwagę, że J. S. (1) został zwolniony z Zakładów (...) w dniu 30.04.1982 r., natomiast zatrzymany i aresztowany był już po tej dacie, albowiem w dniu 31 sierpnia 1982 r., wyrok zapadł wobec niego w dniu 21 października 1982 r., a 24 lutego 1983 r. opuścił on zakład karny. Już zatem te fakty wykluczają możliwość uznania występowania rozważanego tutaj związku

przyczynowo-
skutkowego. Skoro
bowiem
reprezjonowany
utracił pracę w
Zakładach (...)
jeszcze przed
zatrzymaniem i
wydaniem wyroku,
to nie sposób uznać,
aby utrata zarobków
w tym zakładzie
była następstwem
tych zdarzeń. Trzeba
też zauważyć, że
bezpośrednio przed
zatrzymaniem J. S.
(1) pracował w
zakładzie
prywatnym i gdy
opuścił jednostkę
penitencjarną w
dniu 24 lutego 1983
r., od dnia
14.03.1983 r. został
dopuszczony do
pracy na poprzednio
zajmowanym
stanowisku. Co
więcej, J. S.
(1) był zatrudniony
we wspomnianym
prywatnym
zakładzie na
podstawie umowy
na czas określony do
dnia 5 kwietnia 1983
r., a po tej
dacie pracodawca
nie zdecydował się
na kontynuowanie
z nim zatrudnienia.
Taki jednak stan
rzeczy, nawet jeżeli
nastąpił po
interwencji
funkcjonariuszy
Służby
Bezpieczeństwa, nie
był wynikiem

wydania i wykonania
wyroku, a
kontynuowania
przez J. S. (1)
działalności
niepodległościowej
przejawiającej się
m.in.
zaangażowaniem w
wydawnictwie (...).
Na taki stan rzeczy
wskazywali też sami
wnioskodawcy,
którzy we wniosku
stwierdzili wprost,
że Zakłady
(...) „odmówiły J.
S. (1) ponownego
przyjęcia do pracy
z uwagi na jego
zaangażowanie w
działalność
opozycyjną”. W
czasie zaś
przesłuchania nie
wskazali
jakichkolwiek
okoliczności, które
to stanowisko by
zmieniło. Oczywiście
zatem jest, że
sami wnioskodawcy
wiązali zwolnienie
i późniejszy brak
ponownego
zatrudnienia w
Zakładach (...)
jedynie z
działalnością
opozycyjną
represjonowanego, a
nie z faktem
wydania i wykonania
wyroku. Zresztą
jak to stwierdzono,
zwolnienie z pracy
w wymienionych
zakładach nastąpiło
zanim jeszcze
represjonowany

został zatrzymany i zanim zapadł skazujący go wyrok, a tym samym już ten fakt jednoznacznie wskazuje, że owo zwolnienie i w efekcie odmowa ponownego zatrudnienia związane były z działalnością opozycyjną, a nie z wydaniem i wykonaniem wyroku. Wreszcie stwierdzić należy, że autor apelacji poza przytoczeniem historii zatrudnienia J. S. (1) oraz poza przytoczeniem cytowanego wyżej stwierdzenia, że odmowa ponownego zatrudnienia w Zakładach (...) była następstwem zaangażowania w działalność opozycyjną nie przedstawił jakichkolwiek argumentów wskazujących na to, że wskazana odmowa była następstwem wydania wyroku i jego wykonania. Domaganie się zatem kwoty odszkodowania z tytułu utraconych wyższych zarobków w Zakładach (...) było zupełnie nieuzasadnione i prawidłowo Sąd I instancji żądanie

w tym zakresie oddalił, nawet jeżeli stanowiska swojego zbyt dokładnie nie uzasadnił.

Identycznie rzecz się miała z kwestią konieczności emigracji skazanego.

Ekspozycja
bowiem przez
apelującego nakaz
eksmisji z
dotychczas
zajmowanego
mieszkania
zakładowego, mimo
dalszego
zatrudnienia I. S. w
Zakładach (...), miał
miejsce znacznie po
zakończeniu przez J.
S. (1) odbywania
kary pozbawienia
wolności, co już
osłabia wniosek o
możliwości
powiązania go i to w
sposób bezpośredni
z wydaniem i
wykonaniem wyroku
z dnia 21
października 1982
r. Ponadto, skoro
samo zwolnienie i
odmowa
zatrudnienia, a więc
działania
bezpośrednio
skierowane do
represjonowanego,
wynikały z
działalności
opozycyjnej
skazanego, a nie
z faktu wydania i
wykonania wyroku,
to żądanie
opuszczenia

mieszkania
zakładowego wiązać
można było jedynie
z działalnością
opozycyjną. W
efekcie także
emigracja z tą
ostatnią mogła być
jedynie związana, a
nie z faktem wydania
wyroku.

Ostatecznie nie
sposób było uznać
aby Sąd I instancji
dopuścił się obrazy
art. 8 ust. 1
ustawy lutowej w
zw. z art. 361 §
2 k.c. i w efekcie
wadliwie zasądził
odszkodowanie bez
uwzględnienia
utraconych korzyści
wynikających z
utrąty wyższych
zarobków w
Zakładach (...), jak
również związanych
z emigracją.

Korektę wyroku,
ale w niewielkiej
części, spowodowało
natomiast
podniesienie zarzutu
obrazy art. 8 ust.
1 ustawy z dnia
23 lutego 1991
r. o uznaniu za
nieważne orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego
bytu Państwa
Polskiego w zw. z
art. 445 § 1 k.c.,
a odnoszącego się

do wysokości kwoty zasądzonej na rzecz wnioskodawców E. K. oraz M. S. tytułem zadośćuczynienia.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że zadośćuczynienie winno w pełni kompensować krzywdę jakiej doznała osoba pokrzywdzona. Zadośćuczynienie realizuje zatem funkcję kompensacyjną tylko wtedy, gdy kwota pieniężna przyznana pokrzywdzonemu w pełni lub w możliwie najwyższym stopniu rekompensuje rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych, jakich osoba represjonowana doznała na skutek wydania i wykonania wobec niej niesłusznego wyroku. Zadośćuczynienie nie może więc mieć nigdy dla pokrzywdzonego znaczenia symbolicznego, lecz powinno stanowić rzeczywiste wynagrodzenie za doznane krzywdy. Oczywiście wysokość zadośćuczynienia wobec

niewymierności
szkody
niemajątkowej nie
jest możliwa do
precyzyjnego
ustalenia.
Przyznając
odpowiednią kwotę
z tego tytułu
sąd winien zatem
opierać się na
rzetelnych i
zindywidualizowanych
kryteriach mających
oparcie w
przeprowadzonych
dowodach.
Wysokość
zadośćuczynienia
zależy w
szczególności od
długości okresu, w
ciągu którego osoba
represjonowana była
niesłusznie
pozbawiona
wolności, warunków
pobytu w trakcie
odbywania kary
pozbawienia
wolności,
stosowanej wobec
osoby pozbawionej
wolności w sposób
bezprawny
przemocy, a także
wpływu
stosowanych
represji na życie
i zdrowie osoby
bezprawnie
pozbawionej
wolności (por. wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Warszawie z dnia
15 lutego 2023 r., II
AKa 462/21LEX nr
3510442).

Wysokość zadośćuczynienia wyznaczają zatem dwie granice. Z jednej strony musi ono przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, z drugiej zaś powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej. Zasada umiarkowanego rozmiaru zadośćuczynienia łączy się z wysokością stopy życiowej społeczeństwa, gdyż zarówno ocena, czy jest ono realne, czy nie nadmierne, pozostawać musi w związku z poziomem życia. Takim orientacyjnym punktem odniesienia może być i jest przyjmowana w orzecznictwie sądowym przeciętna stopa życiowa czy poziom życia ilustrowana wskaźnikiem zobiektywizowanym, powszechnym, a więc średnim miesięcznym wynagrodzeniem, pozwalając w pewien

sposób
obiektywizować
przyznane
zadośćuczynienie,
które z natury rzeczy
ma subiektywny
wymiar (por. wyrok
Sądu Apelacyjnego
we Wrocławiu, II
AKa 317/22, LEX nr
3507536).

Przenosząc
powyższe uwagi na
grunt
przedmiotowej
sprawy stwierdzić
należy, że Sąd I
instancji dostrzegł
wszystkie istotne
z punktu widzenia
skali cierpień osoby
represjonowanej
okoliczności.

Uwzględnił zatem,
na co wyraźnie
wskazał w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku, stosunkowo
długi okres
pozbawienia
wolności osoby
represjonowanej (od
31 sierpnia 1982
r. do 24 lutego
1983 r.), trudne
warunki izolacji
(sanitarne i bytowe),
ograniczenie
kontaktów z rodziną,
brak odwiedzin i
paczek, pobicie w
zakładzie karnym,
lęk o byt swój
i pozostawienie
na wolności żony
i dwójki dzieci,
pogorszenie stanu

zdrowia
psychicznego i
fizycznego, poczucie
beznadziei czy
poczucie krzywdy
związane z
represjami za
działalność w
słusznej sprawie.
Z drugiej jednak
strony poddawanie
inwigilacji,
zatrzymywania,
przesłuchania i
straszenie, już po
opuszczeniu zakładu
karnego wiązać
należy z prowadzoną
działalnością
niepodległościową
(jej
kontynuowaniem) a
nie samym faktem
wydania i wykonania
wyroku, bo z
tą kwestią owe
działania w sposób
oczywisty związku
mieć nie mogły.
Odwoływanie się
zatem do nich
w apelacji jako
okoliczności, które
winny wpłynąć na
podwyższenie
zasądanego
zadośćuczynienia
było zabiegiem
nieskutecznym.
Trzeba też zauważyć,
że jak zeznała w
sprawie o sygnaturze
III Ko 24/19 I. S., raz
udało się przekazać
represjonowanemu
paczkę, jak również
umożliwiono jej
kontakt z mężem
w grudniu przed
świątami, co

niewątpliwie w
drobnym stopniu
wskazane wyżej
obawy i niepewność
co do losów
bliskich złagodziło.
Ostatecznie zatem
generalnie
prawidłowo Sąd
I instancji ustalił
wysokość
zadośćuczynienia
jako trzykrotność
średniego
miesięcznego
wynagrodzenia za
miesiąc cierpień
związanych
miesiącem izolacji i
jego następstwami.
Ponieważ jednak
Sąd I instancji
wprost odwołał
się do wyroku
Sądu Okręgowego w
Szczecinie z dnia
21 stycznia 2020
r. stwierdzając, że
„ w całości podzielił
prawomocne
ustalenia dokonane
w sprawie pod sygn.
akt III Ko 24/19”,
jako niezrozumiałe
jawiło się i to w
sytuacji powielenia
argumentacji
zwartej we wcześniej
wydanym wyroku,
ustalenie
zadośćuczynienia
jako dokładnie
trzykrotności
przeciętnego
miesięcznego
wynagrodzenia za
miesiąc izolacji. Sąd
wydający wyrok w
sprawie o sygnaturze
III Ko 24/19

wyraźnie bowiem stwierdził, że ustalił zadośćuczynienie „ponad trzykrotność” przeciętnego wynagrodzenia za miesiąc izolacji. Owo „ponad” wynosiło mniej więcej 10% i w dążeniu do tego, aby prawidłowo i identycznie ustalone okoliczności związane z cierpieniami osoby represjonowanej, były identycznie „wycenione” w obu postępowaniach należało zwiększyć wysokość zasądzonego przez Sąd I instancji zadośćuczynienia o wskazaną wyżej różnicę, co skutkowało zasądzeniem na rzecz każdego z wnioskodawców kwot (po zaokrągleniu) po 44 200 zł (uwzględniając wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia przyjętego przez Sąd I instancji i wynikającego z wniosku złożonego przez pełnomocnika wnioskodawców na rozprawie w dniu 14 grudnia 2022 r. – k. 69v).

Wreszcie nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut wskazujący na dopuszczenie się przez Sąd I instancji obrazy art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz bytu Państwa Polskiego w zw. z § 11 ust. 6 i § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, przez brak zasądzenia kosztów ustanowienia pełnomocnika w wysokości wyżej do stawki minimalnej pomimo zgłoszenia wniosku w tym zakresie. Wprawdzie rzeczywiście pomimo zgłoszenia na rozprawie w dniu 14 grudnia 2022 r. żądania zasądzenia sześciokrotności stawki minimalnej, Sąd I instancji kosztów ustanowienia pełnomocnika w takiej wysokości nie zasądził, a uczynił to w stawce podstawowej, ale takie stanowisko

było w pełni uzasadnione.

Stosownie bowiem do treści § 15 ust. 3 wymienionego wyżej rozporządzenia opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy, jeśli uzasadnia to:

niezbędny nakład pracy adwokata, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawiennictw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu, wartość przedmiotu sprawy, wkład pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia

istotnych zagadnień
prawnych
budzących
wątpliwości w
orzecznictwie i
doktrynie, rodzaj i
zawilość sprawy, w
szczególności tryb
i czas prowadzenia
sprawy, obszerność
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego, w
szczególności
dopuszczenie i
przeprowadzenie
dowodu z opinii
biegłego lub biegłych
sądowych, dowodu
z zeznań świadków,
dowodu z
dokumentów, o
znacznym stopniu
skomplikowania i
obszerności.

Analizując zatem
sprawę w tym
zakresie stwierdzić
należy, że jej
materia nie jawiła
się jako złożona,
a wręcz przeciwnie
była to sprawa
bardzo typowa bez
jakichkolwiek
zawilości prawnych
czy faktycznych. Nie
była też sprawą
obszerną (jeden
tom), odbyły się w
niej zaledwie trzy
rozprawy, co zresztą
zostało
uwzględnione przez
Sąd I instancji,
rozprawy trwały
dosłownie 35 minut,
20 minut i 25
minut (!), nie
przeprowadzano w

ich toku żadnych przesłuchań, a złożony wniosek, tak samo zresztą jak i apelacja, stanowiły nieznacznie zmodyfikowane wersje tych dokumentów złożone w sprawie o sygnaturze III Ko 24/19. Ani zatem stopień złożoności sprawy, ani rodzaj podjętych czynności, ani nakład pracy pełnomocnika nie uzasadniał zasądzenia kosztów ustanowienia pełnomocnika powyżej wynikającej z treści wymienionego wyżej rozporządzenia, stawki minimalnej.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców E. K. oraz M. S. kwoty 23.751 zł tytułem odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie i skazanie,
- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz na rzecz

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

wnioskodawców E. K. oraz M. S. kwoty – po 70.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku tytułem odszkodowania.		
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Patrz wyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt III		

<p>Ko 770/20 w zakresie w jakim oddalono wniosek o zasądzenie zadośćuczynienia ponad kwotę 40 127,52 zł oraz wniosek o zasądzenie odszkodowania ponad kwotę 9418,82 zł na rzecz każdego z wnioskodawców, jak też zasądzone koszty ustanowienia pełnomocnika w stawce minimalnej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Rozstrzygnięcie w przedmiocie zadośćuczynienia zostało zmienione przez podwyższenie kwoty zasądzonej z tego tytułu na rzecz każdego z wnioskodawców do wysokości po 44 200 zł.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

<p>Częściowe uwzględnienie apelacji pełnomocnika wnioskodawcy z przyczyn wskazanych w pkt. 3.1 uzasadnienia.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej</p>			

podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III.	Orzeczenie, iż kosztach postępowania odwoławczego oparto na treści art. 13 ustawy z dnia 23 lutego o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na		

	rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.
7. PODPIS	
SSA Piotr Brodniak SSA Maciej Żelazowski SSA Małgorzata Jankowska	

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt III Ko 770/20 w zakresie w jakim oddalono wnioski o zasądzenie zadośćuczynienia ponad kwotę 40 127,52 zł oraz wnioski o zasądzenie odszkodowania ponad kwotę 9418,82 zł na rzecz każdego z wnioskodawców, jak też zasądzono koszty ustanowienia pełnomocnika w stawce minimalnej.
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana